

TAG

Per Alejandra Verdera

Ja no toco terra. Canto i em sento suspesa a l'aire. Les seqüències del que expliquem es succeeixen una darrere l'altra, conduïdes per melodies, ritmes i moviments farcits d'emocions. La imaginació i els sentits s'aguditzen amb les veus que dansen entre les nostres mirades i gestos de musica còmplice.

Fa tres anys que formo part d'una coral, una dotzena de persones que ens agrada cantar. Visc a Granollers i la música és molt important a la nostra ciutat. Soc una gran aficionada al món de l'espectacle. Teatre, cinema i música són les meves passions des de ben jove. Em sento lliure i fora dels límits humans quan estic asseguda a una butaca. Per a mi, és màgia i el millor antidepressiu.

Avui, estic a l'altre costat. Per primer cop hem cantat al Teatre Auditori.

Hem arribat dues hores abans per repassar l'espectacle i fixar alguns canvis d'última hora amb els tècnics de llums i el regidor, que és qui s'encarrega de la posada en escena.

Després vam pujar als camerinos, on havíem deixat el vestuari la nit anterior en acabar l'assaig general. A la porta, un paper amb el nom del nostre espectacle ens convida a passar. Davant, un mirall ens torna la nostra imatge: una filera de llums voreja els marges i ens emmarca com estels de Hollywood. No recordava aquesta sensació des de l'època que feia teatre amateur pel Raval de Barcelona. Amb les companyes ens van vestir, compartir nervis, riures i maquillatge. "Atenció, senyors espectadors, l'espectacle començarà en cinc minuts"

Estem nerviosos i il·lusionats a parts iguals; escalfem veus, ens donem ànims i sacsegem braços i cames com si fóssim ninos de drap per relaxar-nos, cantem una cançó per gaudir de les harmonies que entreteixeixen una xarxa de emocions que ens cohesionen i disparen els colors de les nostres veus com aurores boreals sobre els nostres caps. Agafats de les mans, fem el nostre crit de guerra: "Merda, merda, merda!".

Ja som al passadís annex a la sala on cantarem. Esperem un darrere l'altre en

silenci. Totes les entrades estan exhaurides per avui i demà i, nosaltres, doblement expectants.

Pels altaveus escoltem el darrer avís indicant als espectadors que apaguin els telèfons mòbils i que, qui vulgui, es pot quedar després de l'espectacle a fer una petita tertúlia amb nosaltres. Els nervis bloquegen la respiració i el temps s'escurça, la foscor ens abraça i fem silenci; la porta de la sala ja és oberta.

La regidora del teatre ens xiuxiueja que ja podem anar passant. L'aplaudiment del públic ens abrigalla i ens dona confiança. A la foscor de la sala hi ha pares, fills, amics, gent que ens estima, però també veïns que no ens coneixen.

Guardant distància amb les mans com els nostres únics ulls, caminem poc a poc amb compte de no entrebancar-nos fins trepitjar l'escenari. Ens posem a lloc i comença el conte cantat. Cançons en anglès, francès, italià, català i castellà antic s'enllacen durant gairebé una hora, tot un repte professional llegir les ingràvides mans del director que dibuixen entrades, *pianos* i *fortes* mentre gaudim del concert.

El públic aplaudeix, està content i nosaltres també. Saludem i agraiem que hagin vingut, sortim i ens col·loquen cadires per xerrar amb ells i que ens preguntin el que vulguin saber o comentar. Ens feliciten, algú ens demana que no deixem de cantar mai. És un desig compartit, per a mi cantar és la millor manera de expressar-me. Per sort, demà podem tornar a reviure-ho.